

Ποια μεγαλύτερη χαρά μπορεί να υπάρχει στον κόσμο από την χαρά της ενανθρωπήσεως του Θεού;

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Όταν οι άγιοι Άγγελοι ανήγγειλαν στους ποιμένες τό γεγονός τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου, τούς εἶπαν ὅτι «θά σᾶς εὐαγγελισθοῦμε ἕνα γεγονός τό ὁποῖον θά εἶναι μεγάλη χαρά γιά ἐσᾶς καί γιά ὅλο τόν κόσμο». «Παντί τῷ λαῷ». Καί ὅταν οἱ μάγοι εἶδον τόν ἀστέρα, πού ἐστάθη ἐπάνω ἀπό τό οἶκημα, πού εὐρίσκοντο ὁ Κύριος Ἰησοῦς καί ἡ Παναγία μας, κι αὐτοί ἐχάρησαν χαράν μεγάλην, διότι ἤϋραν τόν ποθούμενον τόν ἀναμενόμενον, τόν ἐλπιζόμενον.

Καί πράγματι, ποιά μεγαλύτερη χαρά μπορεῖ νά ὑπάρχη στόν κόσμο ἀπό τήν χαρά τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ; Ὅπως προανήγγειλε ὁ Θεός διά τῶν προφητῶν ὄχι μέ ἄγγελον, ὄχι μέ ἀπεσταλμένον «ἀλλ' Αὐτός ὁ Κύριος ἦλθεν καί ἔσωσεν ἡμᾶς».

Εἶναι ὁ Ἐμμανουήλ, εἶναι ὁ Θεός ἐν μέσῳ ἡμῶν, κι αὕτη εἶναι ἡ μεγάλη χαρά, μόνη χαρά διά τούς ἀνθρώπους διά μέσου τῶν αἰώνων καί γιά ὅσους ἡμποροῦν νά

πιστεύσουν σ' Αὐτόν τόν Κύριον.

Ὁ μακαριστός ἐπίσκοπος Ζίτσης Νικόλαος διά τόν ὁποῖον ξέρομεν ὅλοι ὅτι ἦτο ἓνας φιλόσοφος, θεολόγος, ἀγωνιστής ιεράρχης, ὁ ἐπικληθείς Χρυσόστομος τῆς Σερβίας καί συγχρόνως μαρτυρικός ιεράρχης, σέ κάποια ὁμιλία του ἔγραψε κάποτε καί τά ἐξῆς: «Ἡ ὑψίστη εὐτυχία διά τούς ἀνθρώπους εἶναι ἡ φανέρωσις τοῦ Θεοῦ ἐν σαρκί. Ἀλλά καί ἡ ὑψίστη δυστυχία των εἶναι ἡ ἀποστασία των ἀπό Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ καί ἡ ἐπιστροφή εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ σατανᾶ.

Πράγματι λοιπόν ἡ ὑψίστη εὐτυχία εἶναι ἡ φανέρωσις τοῦ Θεοῦ ἐν σαρκί. Αὐτήν τήν φανέρωσι πού σήμερα πανηγυρικῶς ἐορτάζομεν. Ὅπως ἐλέχθη σωστά ὅτι ὁ Θεός δέν σαρκώθηκε γιά ὅσους δέν κατώκησε στήν καρδιά τους. Σαρκώθηκε ὁ Χριστός, ἀλλά τί σημασία μπορεῖ νά ἔχη ἡ σάρκωσις τοῦ Χριστοῦ, ἂν ὁ Χριστός δέν σκηνώσῃ μέσα μας κι ἂν ἡ καρδιά τοῦ καθενός ἀπό ἐμᾶς δέν γίνῃ μία φάτνη, εἰς τήν ὁποίαν θά ἀνακλιθῇ ὁ Κύριος Ἰησοῦς;

Ἡ Ἀγία Γραφή τήν σάρκωσιν τοῦ Θεοῦ, τήν περιγράφει καί «ὥς κένωσιν καί ὥς πτώχευσιν». Ὁ Μέγας Θεός, ὁ ἀνερμήνευτος Θεός, ὁ Ἀχώρητος, ὁ ἐν παντί Θεός ἄδειασε τόν ἑαυτόν Του στήν ἀνθρωπίνη φύσι. Πράγματι ἡ σάρκωσις τοῦ Θεοῦ εἶναι κένωσις τοῦ Θεοῦ, ἄδειασμα τοῦ Θεοῦ, ταπείνωσις καί πτώχευσις τοῦ Θεοῦ.

Καί τώρα Αὐτός ὁ πτωχεύσας καί ταπεινωθείς Ἰησοῦς θέλει νά γίνῃ δικός μας. Νά μὴν εἶναι ἓνας ξένος γιά ἐμᾶς, ἀλλά νά εἶναι οἰκεῖος, νά εἶναι ὁ «ἐν ἡμῖν» Θεός.

Ἀλλά γιά νά ἡμπορέσῃ ὁ κενωθείς Θεός, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, νά κατοικήσῃ μέσα μας καί ἡ καρδιά μας νά γίνῃ ναός καί κατοικητήριον δικό Του, πρέπει νά γίνῃ μία κένωσις καί σ' ἐμᾶς. Κένωσις ἀπό τόν ἐγωϊσμόν μας, ἀπό τήν ἀπιστίαν μας, ἀπό τά πάθη μας. Ἄν θά κενωθοῦμε κι ἐμεῖς ἀπ' αὐτά, τότε θά ἡμπορέσῃ νά κατοικήσῃ μέσα μας ὁ Χριστός καί νά κάνῃ καί τήν δική μας καρδιά δική του φάτνη καί δικό του κατοικητήριον, ναό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Κι αὐτός πρέπει νά εἶναι ὁ ἀγῶνας μας: Πῶς θά ἔχωμεν τόν Χριστόν στήν καρδιά μας καί ὅχι νά τόν ἔχωμεν λίγες στιγμές, ἀλλά νά τόν ἔχωμεν μόνιμα.

Μέ τήν μετάνοια ὁ Χριστός ἔρχεται. Ἀλλά γιά νά μείνῃ δέν ἀρκεῖ ἡ μετάνοια. Χρειάζεται ὁ διαρκής ἀγῶνας, χρειάζεται ἡ προσευχή, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀγάπη, ἡ ταπείνωσις. Κι ἂν αὐτά τά ἔχουμε καί τά καλλιεργοῦμε τότε ὁ Χριστός καί ἔρχεται καί μένει μέσα μας. Κι αὕτῃ ᾗς εἶναι σήμερα ἡ προσευχή μας πρὸς τόν σαρκωθέντα Κύριον.

Καθὼς νοερῶς πηγαίνομεν εἰς τήν Βηθλεέμ καί προσκυνοῦμεν τό Θεῖον Βρέφος στήν ταπεινή του φάτνη, στό ταπεινό του σπήλαιον, ᾗς τόν παρακαλέσωμεν, ᾗς τόν παρακαλέσωμεν νά ἔλθῃ μέσα μας νά κάνῃ φάτνη τήν καρδιά μας, ὅλη τήν

ὑπαρξίν μας. Καί ὄχι μόνον νά ἔλθῃ, ἀλλά καί νά μείνῃ. Κι αὐτό βέβαια ἐξαρτᾶται ἀπό ἐμᾶς, ἐάν ἀγωνιζόμενοι τόν καλόν ἀγῶνα κρατᾶμε τόν Κύριον Ἰησοῦν μέσα μας.

Τί μεγαλύτερη εὐτυχία ἀπό τό νά ἔχωμεν τόν Χριστόν μόνιμα μέσα μας, νά μή φεύγῃ ποτέ ἀπό μέσα μας. Κι ἐμεῖς νά εἴμεθα πάντοτε ἄξιοι νά τόν ἔχουμε δικόν μας, κατοικητήριό δικό μας.

Αὕτῃ εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία γιά κάθε χριστιανό καί γιά κάθε ἄνθρωπο.

Ἐπικαλούμεθα σήμερα τήν Χάρι τοῦ Κυρίου, ὥστε γιά ὅλους μας νά γίνη αὐτό τό θαῦμα, δηλ. ὁ Χριστός νά ἔλθῃ καί νά μείνῃ μέσα μας. Καί ἡ καρδιά μας νά εἶναι δική του φάτνη μόνιμα, ὅπου θά ἀνακλίνεται ὁ Χριστός. Καί θά ἀνακλίνεται, ὄχι μόνον τώρα σ' αὐτήν τήν ζωή, ἀλλά καί στήν αἰώνια ζωή. Διότι, ὅποιος ἐνωθῇ μέ τόν Χριστόν ἀπ' αὐτή τήν ζωή θά εἶναι αἰώνια ἐνωμένος καί στήν αἰώνια ζωή. Ἐκεῖνος πού τελειώνοντας ἡ ζωή του σ' αὐτόν τόν κόσμον θά εἶναι ἐνωμένος μέ τόν Χριστόν, αὐτός θά ἀξιωθῇ νά εἶναι ἐνωμένος μέ τόν Χριστόν στήν αἰωνιότητα.

Κι αὕτῃ εἶναι σήμερα ἡ ταπεινή μου εὐχή πρὸς ὅλους, καί πρὸς τοὺς Πατέρας τῆς Μονῆς καί πρὸς τοὺς Ἀδελφούς προσκυνητάς, νά μᾶς ἀξιώσῃ ὅλους ὁ Κύριος. Μέ τή Χάριν του, μέ τήν εὐλογίαν του καί μέ τόν ἀγῶνα μας νά εἴμεθα πάντοτε ἐνωμένοι μέ τόν Χριστόν, νῦν καί ἀεί καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Από: ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ π. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΨΑΝΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΟΣΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ